Ч. 277. Четвер 28 (15) грудня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Ворохобня Лотишів в Росиї.

(III.) Характеристичний епізод з лотиской ворохобні подає дописуватель берлиньскої ґазети „Lokal-Anzeiger“ з Риґи: Коли серед Лотишів заворушило ся, втекло кілька родин німецких властителів більшої посілости до місцевости Римерсгоф при зелізници, що веде з Двіньска (Дінабурґа) до Риґи. Більша часть з них прибула там була ще в пятницю дня 25 падолиста під ескортою драґонів. Остаточно зібрало ся там яких 20 мужчин, десять женщин і кількоро дітий. Відділ драґонів, що числив яких 100 мужа, стояв під командою рітмайстра Штерна і двох корнетів. Зразу була гадка боронити ся в дворі в Римерсгофі, але що драґони мали вже мало муниціи, постановлено разом з драгонами вибрати ся возами в дальшу дорогу до Риґи.

В неділю в саме полудне рушили вози в дорогу. Подорож відбувала са поволи, бо ряд повозів був довгий і фурґони войскові ставали на перешкоді. Коли так доїхали до Ленневарден, кілька драґонів, що поїхали були наперед, дали знати, що коло коршми на хуторі стоїть велика товпа людий. А там зібрало ся було може яких 4000 людий, мужчин і жінок. Многі з мужчин були узброєні дуже добрими карабінами. Коршма була сильно забарикадована. Ледви що похід зблизив ся до неї, як вже звідтам роздались перші вистріли. Рітмайстер Штерн казав тоді одній части драґонів позлазити з коний а друга лишилась таки на конях. Драґони пустились тоді приступом на коршму, але не могли нічого вдіяти, бо ворохобники зачали сильно стріляти. Кількох драґонів погибло таки на місци а кількох було зранених. Ворохобники убили коня під рітмайстром а він сам упав стрімголов на землю. Селяни не перестали стріляти. Они повилазили були на під в коршмі, повиривали дахівки на криші і крізь пороблені так отвори стріляли безпечно до войска. Таких отворів на коршмі начислено не менше лиш 27. В виду переважаючої сили драґони не могли устояти сь і розбіглись ся; одну часть з них відперли Лотиші на північ і она відтак перебила ся до місцевости Зеґевольд.

Ворохобники виступили тоді зачіпно. Для втікачів був терен дуже недогідний і їх длятого зараз зі всіх боків окружили. Шляхом зелізниці їхали поїзди повні ворохобників і звідтам стріляно також. Втікаючі мужчини відстрілювали ся по можности, але супротив переважаючої сили не могли нічого вдіяти, тим більше, що драґони були розбиті і мусїли самі боронити ся. Втікаючі сховали ся до якоїсь недалекої шопи, куди забрали з собою також і зранених драґонів, о скілько ще могли до них приступити. Серед таких обставин не було иньшої ради, як лиш піддати ся. Ворохобники половили всїх людий, що були з ріґмундского хутора і з Ленневарден, а панів, дами і женщини повели на замок в Ленневарден і тут з цілою безвзглядностию перешукали їх куфри, шукаючи за оружием, котрого очевидно не було. Цілий замок був повен селян, котрі тут розгостили ся були на добре по своєму.

Була може 9 або 10 година вечером, коли на замку явила ся товпа людий з Кокенгузен і Римерсгоф. Они повідбирали панам полишені їм для власної оборони револьвери і сказали, що тота угода, на основі котрої втікаючі піддали ся, єсть неважна, бо лиш люди з Кокенгузен належать до комітету і лиш они мають право заключати угоду. Они зажадали, щоби їм видано помічника мирового судиї Петерзенна і урядника окружної поліциї Максимовича. Оба тоті панове ставились добровільно. Їх обох і кількох Черкесів повели відтак до Кокенгузен а прочих увязнених задержали на ніч в замку Ленневарден, де они й ока не зажмурили, бо Лотиші відгрожували ся, що в ночи підпалять замок і спалять їх всїх. До того не прийшло.

Ткач Ганс.

(З німецкого — Рудольфа Еберштадта).

(Дальше).

Лиш один мав причину памятати его. Коли Християн Бенц рано по випущеню Ганса з вязниці увійшов до своєї комнати, заточив ся блідий як смерть до стіни. Єго бюрко було розбите, на земли лежали порозкидувані папери. Він зібрав всьо, упорядкував з горячковим поспіхом, складав, порівнував, числив. Ага! Двайцять тисяч марок в баварских облїґациях бракувало. Осторожно розглянув ся Християн довкола, відтак перейшов до своєї спальні. За кілька хвиль вернув звідтам усьміхнений і вдоволений.

— Дурак — воркотів до себе.

Бенц переховував все купони від цінних паперів осібно. Ганс, в котрого родині ледве чи був коли вартістний папір, вхопив що удало ся, не розбираючи. Єго добича була без вартости.

— Дурак — повторив Християн і спокійно поклав всьо знов на своє місце.

Чи мав доносити о крадежи? По що? Ще три, чотири роки вязниці, а коли тоді вийде, буде вже виучений; тоді стане — убийником.

Християн аж затрас ся на ту гадку. Він відчував страх перед своїм ворогом, невисказаний дикий страх. Довгі літа вів він своє погане ремесло і ніхто не важив ся піднести руку на него; той був перший. Він страшенно бояв ся єго, як дикий зьвір, що рабує і пожирає, тревожно корчить ся і трясе ся перед строгим поглядом чоловіка.

Тому не дізнав ся сьвіт о цілій подиї нічого більше, як лише то, що в часописах оповіщено осторогу, аби облїґациї ч. 024.351 до 024.370 чотиропроцентового баварского довгу державного не купувати, бо они безвартістні, а за рік будуть видані замість них нові облїґациї.

Християн мав ще одну причину мовчати про крадіж. Він не рад був мати до діла з полїциєю, або лїпше кажучи, він мав вже більше з нею до діла, як би хотів. Леонгард сидів у слідчій вязници, а єго самого взивано вже кілька разів до протоколу. Від часу як фільварок у Фельбасї погорів в наслідок підпалу, було дуже небезпечно. Загальне невдоволенє прибрало небезпечний вид. Під Бенцом горіла земля. Єму вибито шиби; роблено єму тисячні пакости. Він хотів і мусів винести ся звідси.

Але куди? Він знав. До великого ставу, де пливають всї риби, малі і великі, щупак і угор, слизькі і неповоротні, там — до Берлина.

Він вже давно поробив приготовленя і упорядкував свої справи. Одного рана війшов як звичайно полем до Гогенмаркт, всів до поїзду і від'їхав. І коли він вибрав ту дорогу замість всїсти на зелізницю в Альтрода, то оно стало ся певне длятого, щоби на свій скромний спосіб уникнути сердечного пращаня своїх земляків.

Аж на другий день довідали ся добрячі Альтродці, що один добрий горожанин покинув їх в хвили, коли Бенц вже наближав ся до Берлина.

Друже, знаєш, яку купу мародерів тягнемо ми за собою? Статистика нічого о тім не каже. Між тим можна здогадувати ся, що та товпа рівнає ся що до числа правильним войскам. Бо, я гадаю, що ті хапуни були би вже давно пожерли всїх честних людий, коли би між собою не ділили ся на громадки, котрі взаїмно відбирають собі добичу і взаїмно обкрадають ся. Злодій, похатник, обманець лихвар, один потребує другого, один обманює другого і шубравець мусить все шубравця виживити. Длятого кождому поодинокому з них не лишає ся за богато і то добре; між громадами драбів є справедливий поділ і то щасте і потїха.

В тім довгім ланцусї творив Християн Бенц тепер одно звено. Він за десять літ довів до великого. Єго інтереси процвитали, він купував і продавав всьо, незначна річ була в его руках цінна. В его мешканю при Торґавскій улици було в означених порах дня дуже рухливо. О годині 7-ій рано приходила пані Майснер, послугачка. Вже о годині 8-ій були перші гості. До години 10-ої була „авдиенция“. Відтак Християн виходив. Около години пятої вертав і приймав гостий до семої. Відтак знов виходив, не за орудками, лише для розривки. Як там поводить ся крамареви на розї? Він позичив єму двіста марок на вексель, коли недуги підтяли родину. Крамниця ішла незле, було досить купуючих; очивидно, що пятьдесять марок на першого були певні.

В понеділок рано о 10 год. відбуло ся віче, на котрім зворохоблені Лотиші судили арештованих, і ухвалено: Поодиноких арештованих треба відставити до їх громад, нехай їх тоті громади дальше судять. Відтак виведено арештованих на веранду, щоби їх „показати народови“. Довкола стояли люди з карабінами готовими до стріляня. Арештованим дано відтак 10 мінут часу, щоби приготовили ся, а опісля узброєна товпа відвела їх з криком до арешту в коршмі. Всїх разом було 18 осіб, між тими і одна дама. Кілька нездужаючих і діти лишено на замку. З коршми повиношено всї столи і лавки, а арештовані мусїли сидїти або лежати на голій земли. Вікна позабивано зелізними штабами. Около 4 год. по полудни наспіла від комітету в Кокенгузен телеґрама з приказом, щоби сейчас пустити на волю всї женщини і діти а всїх мужчин відставити на замок в Кокенгузен, де они будуть замкнені. Около 6 год. повезено туди всїх панів зелізницею під сильною ескортою. По дорозї всаджено ще до їх ваґона зраненого і взятого в неволю рітмайстра Штерна. Коли поїзд переїзджав через Римерсгоф, стояла там на двірци велика товпа людий, перед котру виведено арештованих та серед наруги показувано їх при сьвітлї сьвічок.

На повитане в Кокенгузен в понеділок вечером дня 28 падолиста виступили тисячі узброєних людий. Арештованих поведено до замку і там замкнено в сутеренах з закратованими вікнами. Второк минув досить спокійно. В середу надійшов з Двіньска відділ войска: 100 мужа піхоти і розпущені польскі резервісти.

В четвер дня 1 с. м. рано настало велике заворушене. Проводирі селян заявили, що они вже не можуть запанувати над народом, котрий домагає ся виданя арештованих. О 10 год. рано відбуло ся в сїй справі велике віче народне і на диво ухвалено випустити всїм з виїмкою Петерзенна, сина пастора Штолля в Лїнден, Максимовича і Черкесів. Всї прочі могли собі їхати до Риґи. Родина Штолля і сїмох чи вісьмох панів, що прилучили ся до неї для їх оборони, мусїли вертати назад до Лїнден. Що з ними стало ся, не знати. Пущених на волю приміщено у ваґонї товаровім а они взяли між себе і Петерзенна з ваґона і поїзд поїхав зразу поволи а відтак скорійше до Римерсгоф. На стациї якийсь панок в синих окулярах виголосив бесїду, в котрій сказав, що сї панове „прогнані з Лївляндиї“ і не сьміють більше вертати. Тоті панове з'їхали ся опісля з дамами і остаточно в пятницю о 11 год. вечером станули в Ризї. — Пізнїйше стало звістно, що Лотиші почвертували Петерзенна і Максимовича.

Так діяло ся в Лївляндиї. Ще страшнїйше було в Курляндиї. Там узброєна товпа Лотишів взяла ся була дня 14 с. м., в четвер добувати місто Тукум, де була лиш мала залога росийска. По короткій борбі місто дістало ся в руки повстанців. В однім домі сховало ся було 17 драґонів і двох вояків від піхоти. Повстанцї полили той дім нафтою і підпалили. Трупи згорівших вояків привезено опісля до Мітави, де їх перед похороном зложено в ґімназияльнім будинку. Тукум було через 24 годин в руках ворохобників, котрі в нім були укріпили ся після всїх правил воєнної штуки: посипали довкола міста шанцї, покопали вовчі ями та поуставляли машинові карабіни, забрані від войска. Тимчасом наспів більший відділ войска, драґони і артилерия з двома пушками і розпочала ся облога міста як підчас війни. Борба потягнула ся цїлих двайцять годин. Артилерия бомбардувала місто, повстанцї відстрілювали ся жваво і з обох сторін було богато убитих і ранених. Остаточно удало ся войску взяти місто, але тут все ще вела ся борба на улицях. Драґони так були розлючені за смерть своїх товаришів, що загнали яких 200 ворохобників до якоїсь хати і там їх підпалили. Ворохобники знов зловили поручника Міллєра, обрізали єму насамперед ніс і уши, відтак розпороли живіт а наконець дорізали, підрізавши єму горло. Остала ся ще була мала ватага ворохобників а ті побачивши, що не вдіють вже нїчого, вивісили білу хоругов і піддали ся. — В Мітаві прийшло було також до борби з войском на улицях. По стороні войска згинуло двох официрів і шість вояків, але остаточно удало ся рух революцийний опанувати. Що тепер діє ся в прибалтийских провінциях, поки що не знати.

Вісти полїтичні.

Конець обструкциї на Північній зелїзници. — Люкач о ситуациї на Угорщинї. — Подїї в Росиї

Пасивний опір служби зелїзничої на Північній зелїзници (що веде з Кракова до Відня), по 13 днях остаточно закінчив ся. Краківска служба тої зелїзницї одержала з Відня інформацию, після котрої дирекция тої зелїзницї признала слїдуючі уступки: 1) Управильнене платнї відповідно до поліпшеня, яке виборoли собі робочі на зелїзницях державних; — 2) знижене часу практики до провізоричної служби на час найвисше 3 лїт; — 3) заведене автоматичного аванзу подібно як на зелїзницях державних; — 4) релютум на помешкане, платня для стражників і т. д. як на зелїзницях державних. — 5) утворене фонду провізийного. — 6) принятє назад всїх засуспендованих за участь в обструкциї.

Бувший міністер фінансів Люкач в розмові з редактором мадярскої ґазети „Az Ujszag“ заявив, що по Різдвяних сьвятах буде вести дальше свою акцию, яку розпочав в справі заведеня мира межи коаліцією а Короною. Згадана ґазета каже, що всї з великим напруженєм слїдять за ходом тої акциї, бо чимраз більше укріплює ся то переконанє, що сим разом, при помочи верховодячих людий в партиї дасть ся осягнути успіх. Люкач обчисляє, що держава сего року в порівнаню з попередним мала в неуплачених податках 150 міліонів корон страти. На всякий случай значна сума з тих гроший зовсім пропаде. Дальше сказав Люкач, що треба було конче, щоби теперішнє правительство заключило торговельні угоди з заграницею. На питанє, чи компроміс користний для Угорщини не викличе заговору в Австриї, відповів Люкач: Все зависить від того, о скілько Австрия розважно осуджує положенє на Угорщинї. — На питанє, як поступила праса супротив мирових заходів, сказав Люкач: У нас є ґазети, котрі старають ся отверто зробити всяку мирову акцию неможливою; за то віденьска праса поступає зовсім коректно.

Здає ся, що в революцийнім руху в Росиї настає перелом і революция вже сама в собі тратить жизненну силу, бо була піднята без ясної цїли, людьми запамороченими теоретичним социялїзмом. О скілько доси зачувати, робітники перестають вже страйкувати, так само кінчить ся і страйк урядників почтових і телеґрафічних а службі зелїзничій в декотрих сторонах загрозили селяни репресиями з причини застою в довозї поживи. Про бунти у войску також не чувати; зато тим численнїйші відбувають ся арештованя як в Петербурзї так і на провінциї. Лиш з прибалтийского краю поки що нема ще точних вістий і здаєсь, що там все ще революціонери горою. Після вісти, наспівшої через Ейдкуни з Королевця в Либаві, був ще дня 23 с. м. спокій, але положенє було дуже поважне. В наслідок страйку почтового і телеґрафічного місто було зовсїм відтяте а в охрестности панувала повна анархія. На цїлій рівнинї довкола Либави настала ворохобня.

З Петербурга наспіла вість, що страйк закінчив ся. Складачі друкарскі вернули до роботи. До Варшави відходять поїзди під охороною войска. Часть росийскої поступової суспільности виступає з протестом против поступованя революціоністів. Видано відозву до робітників, взиваючу їх, щоби не дали ся намовити революціонїстам, бо страйк не має успіху а Дума державна певно увзглядни ть їх справедливі жаданя.

Н о в и н к и.

Львів, дня 27-го грудня 1905.

— **Є. Е. п. Міністер заграничних справ** ґр. Аґенор Голуховский приїхав до Львова.

— **Іменованя.** Н. Міністер скарбу іменував в персональнім етатї прокураториї скарбу у Львові ад'юнкта прокураториї скарбу, дра прав і фільософії Витовта Рубчиньского секретарем прокураториї скарбу, а провізоричних ад'юнктів прокураториї скарбу: д-ра Адама Лядмерера і д-ра Станислава Марчака дефінітивними ад'юнктами прокураториї скарбу. — Міністерство торговлї іменувало ад'юнкта будівництва Йосифа Фалика в Тернополи комісарем будівництва для округа гал. дирекциї почт і телеґрафів. — Директором канцеляриї у висшім краевім судї у Львові іменований старший

Напротив, у золотника, був ще склеп отвертий. Родина сидїла в малій бічній комнатї при вечери, можна єї було видїти з улицї. Над софою висїв образ, представляв морский вид, незвістного автора. Бенц знав єго. Він добре знав, кілько заплатив за него сухітникови, Альбертови Тайснерови, коли брав від него послїдний вексель. Образи, нашийники, брошки — і векслї. Яка ріжнородність!

В Гавельскій улици, напротив нової будови, Християн задержав ся. Той дім був єго. Ремісники не дістануть анї феника; цегольник, муляр, столяр, слюсар, скляр — всї нїчого; будуючий збанкротовав. Він був банкротом від самого початку, вже коли єму Бенц позичив перші три тисячі марок. Добрий інтерес, виплатить ся, дійстно.

Бенц довго тут стояв; в нїм бороло ся тяжке рішенє. Чи мав пійти на улицю Наймеркерштрассе? Великий заробок, богато гроший, правдивий інтерес, щось иншого як ті всї вічні жебрацкі орудки; за одним замахом богатство. Але нї, не зроблю того, сказав собі і пійшов дальше, без думки, сам не знаючи куди.

Нагле опинив ся в Наймеркерштрассе; налякав ся, коли то побачив і поглянув на великий дім, на другий поверх, де були осьвітлені вікна. Там мешкала одна женщина, котру він добре знав; она привела єму не одного доброго гостя, старих і молодих, легкодушних і розважних; він дуже єї цїнив.

— Але тепер таки не зроблю — воркотїв Бенц; — она влюбила ся в якогось дурного Американця, музиканта, цигана, в якогось чорта! Але інтересу не зроблю!

(Конець буде).

офицыял Тадей Попель. — П. Міністер скарбу іменував в етаті галицкої прокураториї скарбу провізоричних концепістів д-ра Йосифа Бжеского і д-ра Ст. Ґоломба дефінітивними концепістами і концепієнта дра Іґн. Вайнфельда концепістом прокураториї скарбу.

— З перемиской епархії. Консисторскими радниками іменовані оо.: С. Стецяк в Камінці-Старе Село, Тадей Миичакевич в Руді лісній. Вас. Демчук в Руді монастирскій, Ант. Колпачкевич в Гійчу, Іван Гісовский в Журавцях, дек. Мих. Матковский в Горожанці вел. — Крилошаньскі відзнаки одержали оо.: Юст. Манастирский в Голім, Ксавер Білиньский в Лівчицях, Йосиф Гумецкий в Тагаринові, Михайло Жарский в Стронятині.

— Почтовий аванс. П. Управитель міністерства іменував 60 почтових офицыялів старшими офицыялами, а 100 почтових асистентів офицыялами. Позаяк звичайний аванс вже був з початком грудня, то теперішний надзвичайний аванс есть першим кроком до обіцяної правительством поправи відносин авансу в почтових урядах. Рівночасно поруч більшого числа почтових практикантів іменувало Міністерство торговлі асистентами також 27 помічних урядників, з котрих богато вже в 1902 р. зложило іспит з руху. Той аванс має для почтових помічників велике значіне і відповідає бажаням помічників, котрі домагали ся, щоби й они мали під деякими услівями право осягати посади асистентів.

— Дрібні вісти. Виділ товариства Samopomoc lekarska пригадує товаришам, що загальні збори з 29 цьвітня 1905 поручили лікарям предкладати пацієнтам лікарскі рахунки піврічно, зглядно по укінченім лічепю. — При гал. дирекциї почт і телеграфів у Львові є до обсади 12 посад помічників будівництва з характером помічничих урядників почти. Їх буде ся займати в службі технічній канцеляриийній і при будовах телеграфічних і телефонічних ліній. О ті посади можуть старати ся абсольвенти промислової школи з відділу будівництва або механіки. Подаия вносити до 20 січня. — Рада міста Сторожинця надала почетне горожаньство краєвому президентови д-рови Бляйлебенови, краєвому маршалкови бар. Юр. Васильнови і д-рови Ф. Лупу в призпаню за їх заходи около збірок на сторожинецких погорільців.

— Убийство. З Гусятина доносять: Дня 12 с. м. учули два сини п. Буцькевича, властителя Боднарівки, стріли в лісї. Вибрали ся разом кінно для прихоплення лісних злодіїв. На краю ліса, по другій стороні границі, побачили двох людий уоруженних в рушниці. Заки мали час наближити ся, упали вистріли, з котрих один поцілив старшого Буцькевича в серце так, що той погиб на місци, другий зранив молодшого в рамя. Підозріне паде на одного вояка російскої маринарки. Підозрілого власти російскі доси не арештували.

— Огні. В місточку Новоселиця російска, положенім на границі Буковини, вибух був дня 22 с. м. о 6-ій годині вечером грізний пожар, який тревав дві години. Згоріло 15 домів жидівских з побічними забудованями. Огонь здушено завдяки ген. Дімітриєву, який до ратованя відкомандував всю місцеву залогу.

— Пияньство процвитало особливо в перший день лат. Різдва у Львові. Около 8-ої години вечером почала іти на інспекцию поліциї правдива процесия побитих, попідвязуваних і окровавлених пяниць обох полів. Шинки, особливо-ж при улиці Казимирівскій лунали безнастанно бренькотом битих шиб і склянок і були місцем бійок і галабурд. Поліция, сконсиґнована в повнім складі, не мала сили дати собі ради з товпами пяниць, а лікарі ратункової стациї зужили в тім одним дни більше всіляких перевязок і вати, як коли небудь за цілий місяць.

— Наплив подорожних з Росиї до Галичини не перестає. Тепер кождого дня поїзди ідучі від Підволочиск, спізняють ся, в наслідок чого в означенім часї виходить зі Львова осібний поїзд до Кракова, а аж відтак іде спізнений поїзд. Понеділковий пополудневий поспішний поїзд прийшов з Підволочиск до Львова з опізненем звиж півгодинним.

— Дорожня у Львові дійшла тепер до небувалої висоти. За малі щупаки платили в сім році на лат. Різдвяні сьвята по 2 К 40 с. до 2 К 80 с., за більші по 3 К 20 с. до 4 К за кільоґрам; ціна коропів і линів була 1 К 80 с. до 2 К 60 с. за кільоґрам. Появили ся на торзі також убиті риби, але не стрічали із сторони господинь довірія. Розмірно пійшли в гору ціни майже всіх предметів поживи, доставлюваних до Львова з доохрестних сіл. До неімовірної просто ціни дійшла капуста, за котрої головку платять в теперішну пору по 15 сотиків; літр квасної капусти стоїть 1 корона, а навіть і більше. Подібно піднесла ся ціна масла з 2 К 20 с. на 3 К 20 с. за кільоґрам; ціна маку з 40 на 56 сот., меду з 50 на 70 с., волоских оріхів з 60 на 90 с. за сто штук. Подорожіли також незвичайно дріб і дичина. За середно викормлену качку треба заплатити 3 корони, за заяця 3 К 20 сот.

— Краєві льокальні зелїзниці. Дня 28 с. м. збере ся в соймовім будинку у Львові краєва зелїзнича рада на звичайну сесию. Наради будуть вести ся над звітом краєвого виділу з дальшого поступу краєвої зелїзничої акциї в часї від 3 липня с. р. до теперішної хвилї. Звіт містить в собі кілька інтересних подробиць. І так що-до зелїзниці Золочів-Сасів-Ушня, показує ся, що на основі переведених уже вступних технічних студий і комерцияльних дослідів краєвий Виділ постановив в порозуміню з стороною стараючою ся о концесию, утвердити трасу тої зелїзниці. По утвердженю буде можна установити капітал будови і перевести переговори з правительством та місцевими інтересентами що-до фінансового запевнення будови. Концесию на будову зелїзниці Львів-Підгайці уділило Міністерство ґр. Романови Потоцкому, дрови Адамови Чижевичеви і Адамови Третерови. Будова має розпочати ся на цілій лінії з весною 1906 р., а на малім просторі коло Львова вже розпочала ся. Речинець укінченя цілої зелїзниці 19 серпня 1908 р. — В справі зелїзниці Львів-Стоянів зарядив Виділ, независимо від вислїду переговорів з правительством, чи ся зелїзниця буде будована як державна, чи як краєва, зладити проєкт будови, щоби в случаю запевненя фінансових средств можна приступити до будови. Довжина тої лінії буде виносити 87 кільометрів. Доси виладжено вступний проєкт початкових 15 кільометрів і предложено Міністерству зелїзниць для остаточного утвердженя траси між Львовом а Малеховом. Відтак буде установлена висота коштів будови. Що-до простору від Ременова до Камінки стр., переведено подрібні знимки на терені, а тепер виготовлює ся подрібний проєкт в краєвім бюрі зелїзничім. З весною будуть заряджені дальші подрібні знимки на терені, а то на просторі Львів-Ременів і Камінка-Стоянів включно довжини около 57 км. — Дальше займає ся звіт краєвого Виділу проєктами зелїзниць Мушина-Криниця, Переворск-Бахор (Динів) і Тарнів-Щуцін.

Телеґрами.

Відень 27 грудня. Є. В. Цісар вернув з Вальзе і поїхав до Шенбруна.

Інсбрук 27 грудня. В долині Монтафон дало ся в понеділок вечером о 6 год. 15 мін. і ві второк рано о 1 год. 30 м. почути сильне землетрясенє, котре тревало кілька секунд.

Москва 27 грудня. (П. А.) В понеділок о 11 год. перед полуднем зі стациї Перово на шляху зелїзниці Москва-Казань прибув спецыяльний поїзд з відділом револоцийної мілїциї, зложений з 200 людий. Они заняли галю льокомотив, де прибуло також два тисячі страйкуючих робітників. Товпа забрала склад поживи, що був недалеко. Прийшло до бійки з войском коло двірця. О 1 год. підпалено склад поживи. Товпа зібрана коло Николаївского двірця стріляла до войска. Коло двірця ярославскої зелїзниці войско стріляло з дахів домів до революционістів. Кілька стаций зелїзничих коло Москви знаходять ся в руках революционістів.

Петербург 27 грудня. Минувшої ночи арештовано підчас засїданя цілий ґенеральний штаб „узброєної когорти Петербурга“, 49 осіб разом з проводирем штабу інжинером Шульманом. Сконфіскувано при тім пляни, документи і пекольну машину.

Петербург 27 грудня. (П. А.) В Царскім Селї відбула ся вчера парада фінського полку ґвардиї. Цар дякував официрам і воякам за майже столїтну вже службу і висказав переконанє, що полк буде так само вірно служити свому шефови, наслїдникови престола, як цареви.

Петербург 27 грудня. (П. А.) 15.000 робітників вернуло до роботи; страйкує ще 48.000 робітників.

Льондон 27 грудня. Daily Telegr. вичисляє манджурскі міста, котрі на основі нового хіньско-японьского договора будуть отворені для межинародної торговлї; в тім числї знаходять ся: Ляоян, Телїн, Харбін, Манджурия, Ципикар і др.

Вашінґтон 27 грудня. Японьским амбасадором у Вашінґтоні іменований ґр. Аокі.

Софія 27 грудня. „Ліґа добродійности“ оголосила маніфест, взиваючий Болгар до добровільного оподаткованя в користь освободженя Македониї.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує: В цїли уможливленя публиці безпосередного зіткненя ся з ц. к. зарядом зелїзничим і устного представленя своїх желань і жалоб, як також засягненя інформаций в справах комерцияльних і тарифових відносячих ся до перевозу на шляхах ц. к. зелїзниць державних приїде делеґат ц. к. Дирекциї зелїзниць до Жовкви дня 15 січня і 20 марта 1906 і там в бюрі начальника стациї від 9 години рано уділяти буде всяких пояснень. — Попередно оголошені речинці обїздів инших стаций тут. округа полишають ся незмінені.

— Ціна збіжа у Львові дня 27 грудня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·90 до 8·10; жито 6·10 до 6·20; овес 6·20 до 6·40; ячмінь пашний 6·10 до 6·40; ячмінь броварний 6·60 до 7·—; ріпак 11·50 до 11·75; льнянка —— до —·—; горох до варення 8·50 до 9·50; вика 7·80 до 8·50; бобик 6·30 до 6·50; гречка —— до —·—; кукурудза етара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 50·— до 65·—; конюшина шведска 60·— до 75·—; тимотка 22·— до 28·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).